

22

- Kdo jsem já?
- Majestát
- Ty
- Tady i tam
- Pohádka
- [No tak si kousni](#)
- Rádci změn
- Naléhání bolavých duší
- 22
- Tichá píseň
- Jako Fénix
- Nebe plné červánků

Kdo jsem já?

Tvář nebezpečnou tu mi kde kdo závidí
zář nekonečnou co se za mě nestydí
po kapsách pravdu věčnou, mou loď nikdy neřídí!
sebe sama se ptám,
sobě sama šeptám.

Bubny zní stejně jako dřív
život můj mi stále chutná
óóó já ho znám!

vědět dám světu na obdiv,
že už vůbec nejsem smutná
óóó přísahám!
bubny zní stejně jako dřív
život můj mi stále chutná
já ho znám!
vědět dám světu na obdiv,
změna zdá se není nutná
přísahám!

Majestát

Láska tvá
Majestát a chlad
Právě čas to vzdát

Váza broušená
Dopadá na zed'
Co zbývá z ní
Jenom pár ostrých úlomků
Působí poranění

Dál nebudu hrát
Hrát na majestát
Svou svobodu mám
Dál hraj sám, sám, sám

Přátelé jsou už dávno pryč
Ta párty jak se zdá
Skončila dřív
Nás dělí teď mříž
Ze slov která už nepřekročíš

Mám v polární září dál se hřát?
Lásky chlad

Majestát

Vím to je přízeň táv

Zářivá

Zdánlivá

Zlá

Dál nebudu hrát

Hrát na majestát

Já cestu ven znám

Sám zůstaneš dál, dál, dál

Nádherně váza broušená

Se v tříšti rozletí do všech stran

Pár úlomků v dlaních

A škrábanců

Nic víc nemá už být

Z lásky tvý

Ty (Text písně Ivetty Bartošové)

Chtěl jsi být hráčem

bez vášní a chyb.

Dokonalý, zkrátka Ty.

Hádáš

na kolik dní ještě mám

a kdy asi vzdám.

Dáváš mi sílu v trápení.

V tom příběh náš se nezmění.

Dáváš mi sílu v trápení.

Sílu být.

Třeba se mýlíš.

Jak žít s tím ty máš?

V nejistotách ztrácíš tvář.

Tvůj čas v jedno splývá.

Jakoby sílil mráz.

Skrýváš

to v opojení

z utrpení.

Dáváš mi sílu v trápení

v té bídě můj je vzkříšení.

Dáváš mi sílu v trápení.

Příznej to sám,

nejsi můj pán.

Zvláštní

Tenhle příběh vám nezpívám.

Já mám ho den co den žít.

V tom trápení je síla má.

Chtěl bys mě bít?

Já ti nastavím tvář.

Tady i tam

Vždyť ani já

Kolikrát v sobě samotné

Se příliš nevyznám

Světlo a stín

Duše se trápí samotou

Úsměv to nepřizná

Být tady i tam

V sobě si schovávat žal

Co hodně bolí

Být tady i tam

Navenek udržet glanc

A sžít se s rolí

Vždyť nikdo z nás

Není jen hluchej, slepej stroj

Bezduchej inventář

Každej je svůj,

Každej má srdce, duši svou

Svou jedinečnou tvář, vlastní tvář

Být tady i tam

V sobě si schovávat žal

Co hodně bolí

Být tady i tam

Navenek udržet glanc

A sžít se s rolí

Prý svět není fér

Někdy nám nastaví dlaň

A pak nás shodí

Fajn, ukáže směr

Ne vždycky lákavou pláň

Tak už to chodí

Vždyť ani já

Kolikrát v sobě samotné

Se příliš nevyznám

Světlo a stín

Duše se trápí samotou

Úsměv to nepřízná

Jsem tady i tam

Ve vleku letitých fám

Od hloupých lidí

Jsem tady i tam

Přes všechny pády se znám

A Bůh to vidí

Jsem tady i tam

Snažím se udržet glanc

Sžívám se s rolí

Jsem tady i tam

V sobě si schovávám žal

Co hodně bolí

Tak už to chodí

Tady i tam

Pohádka

Vejdi dál

jsi dávno zván.

Kam teď jít-venku se šepí.

Já ti jen

zazpívám sen.

Ty jsi ten,kdo na sny věří.

V cárech dní odletí

záhadný prokletí

příběh náš tím změní.

Hvězdy září nám do noci.

Zůstaňme bez moci.

Tváří v tvář

souznění.

Láskou tvou

nech mě pak

chvíli plout.

Do ticha

láskou tvou

neskutečnou.

Láskou tvou

co plyne

dál jak proud.

Do moře

láskou tvou

nekonečnou.

Náruč tvá

Jen ty a já.

Nejsladší vězení.

Dávná

hra kouzelná.

Zpívám sen do všech tvých dní.

To když v cárech dní odletí

záhadný prokletí....

Láskou tvou

nech mě pak

chvíli plout.....

No tak si kousni

Spát můžem jít až ráno

Chceš mě, to se stává.

Nechci marná sláva

dát hned to co bys tak rád.

Jednou až to přijde

možná to snad vyjde.

Pak si můžeme hráát.

Ta hra věčná, nekonečná!

No tak si kousni ať víš jak chutnám.

Ať můžeš říct že jsem tvá.

No tak si kousni, chuť je ukrutná.

Ty dobře víš co se má.

Byl's jak noční přízrak

co se bojíš přiznat

že dnes v noci bude sám.

Já ti mohu slíbit

když se budeš líbit

tak tě v tom dnes nenechám!

Ta hra věčná- nekonečná!

No tak si kousni ať víš jak chutnám.

Ať můžeš říct že jsem tvá.

No tak si kousni, chuť je ukrutná.

Ty dobře víš co se má.

Jsem si jistá, to už přece každéj zná.

Jsem si jistá, duše čistá nepřizná.

Kdo se vyzná, nic nepřizná!

No tak si kousni ať víš jak chutnám.

Ať můžeš říct že jsem tvá.

No tak si kousni, chuť je ukrutná.

Ty dobře víš co se má.

Rádci změn

Bývala jsem trochu marnivá

holka, co se lehce zbláznit dá.

Dobrej plán, být jak blázen

to se vážně dobře prodává.

Když to přijde, chvíli vyhrává

pár tónů, co všechny dostanou.

Častokrát otrok scény

nesmí žádat svoje vlastní já.

Kde náhle jsou?

Ti rádci změn.

Zkusila jsem všechno, co se dá.

Jen nezůstat myškou šedivou.

Nee, jen blázen

nezkusí si sám, jednou vyniknout.

Co by dali za to chvíli stát

místo dole, náhle před scénou

s těmi jmény, všemi jmény

v novinách stále jsou a ty je zná.

Kde náhle jsou?

Ti rádci změn.

Bývala jsem trochu marnivá
holka,co se lehce zbláznit dá.
Už těžko snášim jen se trápit.
Lepit fámy jenom pro bulvár.
Jak se říká,někdy vyhrává
pár tónů,co všechny dostanou.
Nechci zůstat figurkou
nad kterou se všichni zasmějou.

Naléhání bolavých duší

Vím, jak prázdno drásá.
Vím, jak tíží pád.
Znám sled výher, ztrát.

Vím,když člověk se spálí,
sám musí vstát,
vstát.

S každým pádem
před tvář dáme mříž.
A tím pádem
těžší je náš kříž.
Žádněj pláč,
žádněj splín,
jít dál.
Špatnejm dnům
musíš říct: Bye

Vím,když duše strádá,
snáz přivábí pád.
Sám, člověk je sám, tak sám.

Prázdnem krouží,
ze dna zkouší vstát.
Bloudí pouští
v bludném, smutném já.

Naléhání
z útrobu duše zní:
Spal už v sobě všechno špatný, zlý.
Spal ty mosty, co ti nedaj spát.
A pak můžeš
znovu sám vstát.

Vstát, třeba i vzlétnout.

22 (Text písně Ivetty Bartošové)

Kdysi dávno za mnou přišla tahleta zpráva
o tom co se může stát
když se touhy zdaj tak vzdálený.
Prorazit zeď může jen ten kdo neprohrává
kdo se nechce vůbec vzdát
a nenechá mosty spálený.

A proto právě já
na život přísahám
dávám, dávám.

A proto právě já
na život přísahám
dávám, dávám.

Dvaadvacet věčných svíček na dortu zbývá

za každou z nich můžu stát.

Kdo je zfoukne,kdo nechá je plát.

Do plamene historie svůj osud zpívám

posté možná tisíckrát.

Život řek mi holka pojď se smát!

A proto právě já

na život přísahám

dávám, dávám.

A proto právě já

na život přísahám

dávám, dávám.

A proto právě já

na život přísahám

dávám, dávám.

A proto právě já

na život přísahám

dávám, dávám.

A proto právě já

na život přísahám

dávám, dávám.

tichá píseň

Krásný den se přede mnou otevřel, já do něj vcházím

Mezi nebem a zemí, tam štěstí není

Je blízko nás a každý je jak svůj strom do země sází

Strom svých nadějí a radostí, strom svých dnů

Tichá píseň zní, když stromy větve své vzpínají
Té modlible stromů naslouchám, posedlá svůj den žít

Bouřlivý vítr stromky dnů ohýbá, květy z nich klátí
Jenže kořeny mých zítřků, nic nevyvrátí
Zas krásný den se přede mnou otevřel, já do něj vcházím
A stejně jako každý z Vás, svůj stromek sázím

Tichá píseň zní, když stromy větve své vzpínají
Té modlible stromů naslouchám, posedlá svůj den žít
Tichá píseň zní, když stromy větve své vzpínají
Té modlible stromů naslouchám, posedlá svůj den žít
Naslouchám posedlá, svůj den žít

Jako Fénix

Ve věku dámy a též s dámy zázemím
Stojím a další tah je málokdy jen mým
A získat lásku svou zpátky sen já mám
Lásku tak dávnou, tajností jí opřádám

Můj úsměv skrývá léta zlá i líbezná
Vidím však zpátky jen, a tak to málo znám
Co příští ráno dá, ránu či spíš mám
Doufat, že láska pohladí, než dosnídám

A tak se stáčí dráhy mé
A já se ptám, co vůbec dá se snést
Shořím vzápětí, já vím
Jako Fénix povstávám
Křídla rozpínám

Ve věku dámy a též s dámy zázemím
Procházím pamětí, tím dětství územím
Kde čas byl bez hranic a lásky slíbené
Končí na soudu posledním, tak vzdáleném

A tak se stáčí dráhy mé
A já se ptám, co vůbec dá se snést
Shořím vzápětí, já vím
Jako Fénix povstávám
Vstávám

Až příště skončí dráha má
Na ní je prach, co ještě dá se smést
Z něho vzápětí, já vím
Jako Fénix povstávám
Vstávám

A tak se stáčí dráhy mé
A já se ptám, co vůbec dá se snést
Shořím vzápětí, já vím
Jako Fénix povstávám
Vstávám
Já vím

Nebe plné červánků

Přiznávám, čas od času o životě přemítám,
většinou ve chvílích, kdy končí další den.
Jenom tak sedím, se svým vlastním Já si povídám.
Listuji snářem hledám význam pro svůj sen,
jenom tak sedím a zvolna končí další den

A tak mě napadá když rozjímání překročím,

a pohled očí mých je zmámen oblohou,
že pátrat po tom proč a jak už vlastně nemusím.
Nic v tomto světě přece není náhodou.
Vím jak je vzácné spojit lásku s pokorou.
Náhodou nechystá se každý náš den k spánku.
A není náhodou, že štěstí prožívám.
Náhodou neodmítám nebe plné červánků.

Jestli znám cestu ke štěstí, když někdo zeptá se
odpovím: Všichni jdem po ní, každý zvlášť.
Je celkem jedno jestli svítá a nebo stmívá se,
protože štěstí nosí pouze jeden plášť.
Nestřídá podoby tak jako zášť.
Do světa v tuto chvíli volám:
Dívej šťastná jsem
a můžu tiše křičet,
vůbec nemusím,
ne proto, aby někdo říkal
že snad rouhám se
červánkům zkrátka žádný rámus nesluší.

A tak mě napadá když rozjímání překročím,
a pohled očí mých je zmámen oblohou,
že pátrat po tom proč a jak už vlastně nemusím.
Nic v tomto světě přece není náhodou.
Vím jak je vzácné spojit lásku s pokorou.
Náhodou nechystá se každý náš den k spánku.
A není náhodou, že štěstí prožívám.
Náhodou neodmítám nebe plné červánků.

A jen tak náhodou vám tohle nezpívám.